

Arrest

nr. 145 072 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U..

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg op 27 juli 2014 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 11 december 2014 niet in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“U werd in het Tigre gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 26 november 2014 van 14u tot 15.45u. Tijdens het interview werd u bijgestaan door een tolk die de Tigre taal beheerst. Uw advocate, meester Gui, was tijdens het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Tigre te zijn. U bent geboren op 1/4/1993 te Akurdad.

U groeide op te Akurdad en volgde van 2003 tot 2010 een opleiding (studie van de koran) in de 'Mehad' In januari 2010 viel de 'Shabia', agenten van de overheid, de school binnen en ze arresteerden de leraar en de studenten, waaronder u. Jullie werden beschuldigd van 'Jihadstrijders' te zijn en werden opgesloten in de gevangenis van Aderset. Na verloop van tijd werd u getransfereerd naar de "Prima Country' gevangenis. U zat er opgesloten tot januari 2012. Dan werd u getransfereerd naar het militaire trainingskamp te Wia waar u gedurende zes maanden een militaire training kreeg. Vervolgens werd u naar het leger gezonden te Garsat. Na twee maanden ontvluchtte u de plaats en verliet u - illegaal - Eritrea en vluchtte u - via Soedan en Libië - naar Italië. U kwam op 16 juni 2013 in Italië toe en moest er een asielaanvraag indienen. In januari of april 2014 legde u - in het kader van uw asielprocedure - een interview af en u werd erkend als vluchteling. Toen u op een nacht in mei 2014 op straat liep, werd u benaderd door een onbekende man. Hij gaf aan dat hij met u wilde slapen, waarop u aangaf dat u het niet wilde. Met een geweer dwong hij u om seks te hebben. U ging naar een agent. Die riep u binnen. De agenten spraken uw taal niet en u die van hen niet. U werd geslagen en buiten gegooid. Op 27 juli 2014 verliet u Agrigento - waar u één jaar woonde - en u reisde naar Frankrijk. Twee dagen later reisde u verder naar België, waar u op 31 juli 2014 een asielaanvraag indiende. -

B. Motivering

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen en de gegevens in het administratieve dossier dat u door Italië op 13/3/2014 een verblijfsvergunning werd uitgereikt en u op 17/3/2014 een reispaspoort kreeg, omdat u de vluchtelingenstatus werd toegekend (administratief dossier, verklaring DVZ - vraag 25 - dd. 26/9/2014 en gehoor CGVS, p.8-9). Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Italië ten aanzien van Eritrea, uw land van herkomst. Bijgevolg hebt u er geen rechtstreeks belang bij dat uw asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan u de nationaliteit bezit.

Wat de beoordeling betreft van uw asielaanvraag in functie van het land van uw vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde dat u op 27 juli 2014 Italië verliet omwille van het feit dat u toen u op een nacht op straat liep in Agrigento (Italië) u in mei 2014 benaderd werd door een onbekende man die seks met u wilde hebben. Toen u weigerde hem te geven wat hij wou, dwong hij u met een geweer om het toch te doen (gehoor CGVS, p.11). Na het voorval ging u naar de politie om te melden wat gebeurde, maar jullie begrepen elkaars taal niet, de politie vroeg geen tolk, sloeg u en zette u op straat (gehoor CGVS, p. 12). Toen u daarop gevraagd werd of u niet trachtte om klacht neer te leggen met iemand die voor u kon tolken, gaf u ontwijkend aan dat u toen alleen was. Toen daarop verduidelijkt werd of u nadien nog trachtte om klacht neer te leggen met iemand die voor u kon tolken, vroeg u zich af hoe u dat zou moeten doen, omdat ze u eerder sloegen en u angst had (gehoor CGVS, p. 12). Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg of u trachtte om hulp te zoeken in Italië, door bijvoorbeeld naar een organisatie te gaan die opkomt voor rechten van 'nieuwkomers' of een organisatie die opkomt voor mensen die het slachtoffer werden van seksueel geweld, gaf u aan dat u niet van het bestaan van zulke organisaties op de hoogte was (gehoor CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er in Agrigento minstens één 'safe house' is waar vluchtelingen terecht kunnen. Daar u één jaar in Agrigento woonde en u aangaf dat u meermaals benaderd werd om seks te hebben (gehoor CGVS, p. 12), mag men van u verwachten dat u naging dat u minstens pogingen zou hebben gedaan om te achterhalen of er eventueel bescherming of hulp mogelijk is door organisaties in het land van verblijf. Toen u verder gevraagd werd of u (in Italië) een advocaat zocht om uw rechten te verdedigen, gaf u aan van niet. U gaf verder aan dat het tijdverspilling zou zijn en je geen gerechtigheid kan krijgen, wat een loutere niet onderbouwde bewering betreft (gehoor CGVS, p.13). Er dient te worden vastgesteld dat u hebt nagelaten juridische ondersteuning bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie te zoeken en u onvoldoende beroep deed op de Italiaanse beschermingsmogelijkheden. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Aangezien u onvoldoende bescherming gezocht hebt bij de Italiaanse autoriteiten, dient geoordeeld te worden dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in Italië onvoldoende hebt uitgeput.

Bovendien zijn de door u ingeroepen feiten van lokale aard en haalt u geen reden aan waarom u zich niet elders in Italië - het land dat u de vluchtelingenstatus toekende en u uw vroegere gewone verblijfplaats had - zou kunnen vestigen. Toen u gevraagd werd of u trachtte om u elders in Italië te vestigen, gaf u aan dat u er niet aan dacht om elders in Italië te gaan wonen, 'omdat ze allemaal hetzelfde zijn en ze allemaal dezelfde taal spreken' (gehoor CGVS, p.13). Gelet uw relatief jonge leeftijd mag u in staat geacht worden om in Italië een nieuw bestaan op te bouwen, temeer daar Italië een zeer uitgestrekt land is en het feit zich voordeed op Sicilië, een eiland in het zuiden van Italië.

Overigens dient te worden vastgesteld dat u aangaf dat het feit zich voordeed in mei 2014 en u verder aangaf dat u pas op 27 juli 2014 naar Frankrijk en verder naar België reisde (gehoor CGVS, p.6 en p.11). Van iemand die Italië - het land dat u de vluchtelingenstatus toekende en waar u uw vroegere gewone verblijfplaats had - wil ontluchten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij dit onmiddellijk doet na het voorval. Het feit dat u dit niet deed en pas twee tot drie maanden na het feit Italië ontluchtte, roept vragen op bij de gegrondheid van deze vrees.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat vluchtelingen die in Italië de vluchtelingenstatus kregen, een 'contributo di prima assistenza' - die gebruikt kan worden voor eigen onderhoud, studies, werk, medische behandeling - krijgen. Verder blijkt dat in Italië erkende vluchtelingen - zoals u - dezelfde rechten hebben als Italianen betreffende werk en ze recht hebben op onderwijs, sociale zekerheid en gezondheidszorg. Verder blijkt dat het Protection System for Asylum Seekers and Refugees (SPRAR) opgericht werd met als bedoeling immigranten op te vangen, wegwijs te maken en ze ook steeds meer kwetsbare vluchtelingen onderdak boden. Uit bovenstaande blijkt dat voor erkende vluchtelingen in Italië wel degelijk uitgebreide sociale maatregelen genomen worden.

Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan tegenover Italië van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchtelingen "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij [de vreemdeling] regelmatig en zonder onderbreking gedurende 18 maanden in België heeft verbleven en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd".

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde uw Italiaanse reisdocument (N° 33642, afgegeven op 17/3/2014 en geldig tot 21/11/2018) neer, waaruit blijkt dat u de vluchtelingenstatus toegekend kreeg door Italië. Verder legde u uw Italiaanse identiteitskaart (IM° AU7644946, afgegeven op 12/5/2014 en geldig tot 1/4/2025) neer, waaruit blijkt dat u woont in de Cortile Fronda N°1 te Agrigento). Verder legde u uw Italiaanse verblijfsvergunning (N° 105422210, afgegeven op 13/3/2014 en geldig tot 21/11/2018) neer. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Italië ten aanzien van Eritrea, uw land van herkomst. Bijgevolg hebt u er geen rechtstreeks belang bij dat uw asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan u de nationaliteit bezit of waar u langdurig verbleven hebt. Verder legde u uw gezondheidskaart (N° HSSSMN93D01Z368C, geldig tot 21/11/2018), neer waaruit blijkt dat u recht had op ziekteverzekering, wat niet in twijfel getrokken wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, maar dat u wel naar Italië kan worden teruggeleid."

2. Over de rechtspleging

2.1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Italië. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

Naar luid van artikel 39/2, §1, derde lid, 4° van de vreemdelingenwet staat tegen een dergelijke beslissing enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“Het CGVS betwist het feit dat verzoeker in Italië mishandeld zou zijn geweest niet alsook het feit dat hij er geen hulp aangeboden kreeg bij zijn poging om een klacht bij de lokale politie in te dienen.

Het feit dat hij er op straat diende te verblijven en er volledig aan zijn lot werd overgelaten, zonder enige bijstand, noch materieel noch financieel, wordt evenmin in twijfel getrokken, zoals ook het feit dat hij op straat door een man werd benaderd die hem dwong om betrekking met hem te hebben.

Het is dan niet geloofwaardig om tot een besluit te komen, zoals die van het CGVS, dat verzoeker er voldoende zou beschermd worden en er geen risico zou bestaan voor het leven van verzoeker.

Het feit dat verzoeker, als erkende vluchteling zijn plan moest trekken en volledig op straat werd achtergelaten, is tekenend voor het beleid dat de Italiaanse overheid aanhoudt.

Het is een feit dat Italië thans openlijk haar afkeer bekendmaakt ten aanzien van de asielzoekers, die ze niet meer kan opvangen.

Deze politiek van haat is reeds lang aanwezig onder de gewone bevolking. Asielzoekers of erkende vluchtelingen worden er constant gediscrimineerd en krijgen er geen opvang, zoals een Europees land past te doen.

Hierbij enkele rapporten die wijzen op een systematische discriminatie van migranten in Italië:

-Human Rights Watch, Everyday Intolerance: Racist and Xenophobic Violence in Italy, 20 March 2011, <http://www.refworld.org/docid/4d9576292.html>

-CERD, Report of the Committee on the Elimination of Racial Discrimination, 80th session (13 February-9 March 2012), 9 March 2012, <http://www.refworld.org/docid/50a0edab2.html>

-Council of Europe: European Commission Against Racism and Intolerance (ECRI), ECRI Report on Italy (fourth monitoring cycle), 21 February 2012, <http://www.refworld.org/docid/4f44ead62.html>

-UNHCR, UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, July 2013, available at:<http://www.refworld.org/docid/522f0efe4.html>

Deze rapporten wijzen er allemaal op dat er in heel Italië sprake is van racisme en gebrekkige bescherming voor de vluchtelingen.

Als verzoeker dus naar een andere regio in Italië was getrokken, was het risico reëel dat hij ook daar zou geconfronteerd worden met deze situatie.”

3.1.2. Zoals hoger reeds aangehaald, bepaalt artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet, dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker heeft nagelaten juridische ondersteuning te zoeken en onvoldoende beroep deed op de Italiaanse beschermingsmogelijkheden. Hij heeft de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in Italië onvoldoende uitgeput. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de ingeroepen feiten van lokale aard zijn en verzoeker kan geacht worden elders in Italië een nieuw bestaan op te bouwen. Verder wordt nog gemotiveerd dat het als vluchtmotief ingeroepen feit zich voordeed in mei 2014 terwijl verzoeker pas op 27 juli 2014 naar Frankrijk en verder naar België reisde. Van iemand die Italië, het land dat hem de vluchtelingenstatus heeft toegekend, wil ontvluchten uit een gegronde vrees voor vervolging kan worden verwacht dat hij dit onmiddellijk doet na het voorval. De commissaris-generaal merkt op dat het feit dat verzoeker dit pas na 2-3 maanden deed, twijfels oproept bij de gegrondheid van de vrees voor vervolging omwille van deze gebeurtenis. Tenslotte nog verwijst de commissaris-generaal naar informatie waaruit blijkt dat ten aanzien van erkende vluchtelingen in Italië wel degelijk uitgebreide sociale maatregelen worden genomen.

In het middel worden deze motieven niet concreet betwist, doch wordt herhaald dat de ingeroepen feiten waarachtig zijn dat verzoeker bescherming nodig heeft. Verder verwijst verzoeker naar het beleid van de Italiaanse overheid ten aanzien van asielzoekers. Hij verwijst daarbij naar een viertal rapporten die wijzen op een systematische discriminatie van migranten in Italië.

Verzoeker weerlegt hiermee op generlei wijze de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet of onvoldoende getracht heeft de bescherming van de Italiaanse autoriteiten in te roepen, de mogelijkheid had zich elders in Italië te vestigen en dat hij twee tot drie maanden gewacht

heeft vooraleer naar een ander Europees land te vluchten. Deze motieven acht de Raad nochtans pertinent om tot de vaststelling te komen dat verzoeker niet aantoont dat hij als erkend vluchteling niet langer de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zouden ingeroepen. Aldus kon de commissaris-generaal op goede gronden beslissen de aanvraag niet in overweging te nemen overeenkomstig artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet. Met de algemene verwijzing naar rapporten over de situatie van migranten en asielzoekers in Italië weerlegt verzoeker geenszins deze pertinente motivering. Uit het feit dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Italië blijkt immers, dat wat hem betreft, hij op nuttige wijze de bescherming van de Italiaanse autoriteiten heeft kunnen inroepen. Ook wat betreft de opvang en sociale maatregelen, toont verzoeker niet aan dat de eventuele dysfuncties in Italië zich zouden uitbreiden naar erkende vluchtelingen. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“Schending van artikel 48/7 Vw:

Immers verzoeker was in het verleden ook al slachtoffer van een geweldpoging, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

In dit geval is artikel 48/7 Vw van toepassing. Dit artikel houdt een omkering van de bewijslast in indien de betrokkene in het verleden reeds slachtoffer werd van vervolging. Het is dan aan de asielinstanties om aan te tonen dat zulke incidenten in de toekomst niet meer zullen voorvallen. Hetgeen door het CGVS volledig wordt terzijde gelegd.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak zich kritisch uit over de kwestie. Italië zou niet voldoende instaan voor de opvang van asielzoekers. Het Hof uitte de vrees dat een groot deel van de asielzoekers die volgens de Dublinverordening zouden moeten worden teruggestuurd naar Italië, mogelijk in erbarmelijke omstandigheden zouden terechtkomen.”

3.2.2. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de beoordeling van de gegrondheid van een asielaanvraag; dit veronderstelt dat de asielaanvraag door de commissaris-generaal reeds in overweging werd genomen en ten gronde onderzocht wordt. Deze bepaling doet echter geen afbreuk aan de omschrijving van de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het genoemde artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal onterecht zou hebben besloten om de aanvraag niet in overweging te nemen nu verzoeker als vluchteling erkend is in Italië, kan verzoeker zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker -op zeer algemene wijze- verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zake overnames van asielzoekers in het kader van de Dublin III-verordening, betreft deze rechtspraak, zoals verzoeker zelf aanvoert, de overdracht van asielzoekers. Verzoeker werd reeds in Italië erkend als vluchteling, zodat jegens hem geen sprake is van een toepassing van de Dublin III-verordening. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT